

demos

Jaargang 30
Juli/Augustus 2014

ISSN 0169-1473

Een uitgave van het
Nederlands
Interdisciplinair
Demografisch
Instituut

Bulletin
over
Bevolking
en
Samenleving

7

NIDI

inhoud

- 1 **Verdrinkingsrisico sterk afgenomen**
- 2 Verdrinkingsrisico in Europa
- 4 **Basisscholen Noord-Nederland onder druk**
- 7 Langer leven of niet?
- 8 **Er blijft behoefte aan gezinsplanning**

Foto: Hans Heijnen/Flickr

Verdrinkingsrisico sterk afgenomen

PETER EKAMPER & FRANS VAN POPPEL

Iedere zomer worden we wel weer opgeschrikt door berichten over mensen die tijdens het mooie weer zijn omgekomen door verdrinking. Niet alleen kinderen die verdrinken in een recreatieplas of water rond het huis, maar ook volwassenen die bijvoorbeeld de gevaren van het zwemmen in zee hebben onderschat. Toch is het aantal verdrinkingsdoden in Nederland de afgelopen decennia spectaculair gedaald, vooral onder jonge kinderen.

In de periode van 1950 tot en met 2012 zijn er volgens de statistieken in Nederland in totaal 14.193 mensen omgekomen door verdrinkingsongevallen: 11.360 mannen en 2.833 vrouwen. Een groot deel daarvan, iets minder dan de helft van alle slachtoffers, namelijk 6.439, waren kinderen jonger dan 10 jaar, waarvan 4.911 jongens en 1.528 meisjes. Het betreft hier, zoals dat in de doodsoorzakenstatistieken van het Centraal Bureau voor de Statistiek (CBS) wordt geclassificeerd, alleen zogenoemde accidentele verdrinkingen. Uit eerder onderzoek in 2002 bleek al dat accidentele verdrinkingen een duidelijke piek in de zomermaanden juli en augustus laten zien en relatief vaker voorkomen in waterrijke provincies. Dit in tegenstelling tot andere – hier dus niet meegetelde – oorzaken van verdrinking, zoals zelfdoding en verdrinking ten gevolge van motorvoertuigongevallen.

In 1950 kwamen in Nederland ruim 500 mensen om door verdrinkingsongevallen. Ruim de helft daarvan waren kinderen jonger dan 10 jaar. Het was daarmee voor kinderen toen één van de belangrijkste doodsoorzaken: 12 procent van alle overle-

VERDRINKINGSRISICO IN EUROPA

In het meest recente jaar waarvoor gegevens beschikbaar zijn, 2010, bedroeg het aantal accidentele verdrinkingsdoden in de 28 landen van de huidige Europese Unie gemiddeld 1,4 per 100 duizend inwoners. Voor mannen was dit 2,3 en voor vrouwen 0,6.

Bron: Eurostat.

den kinderen in de leeftijdsgroep 1 tot 10 jaar overleed door verdrinking. In 2012, het meest recente jaar waarvoor deze gegevens beschikbaar zijn, waren er 81 verdrinkingslachtoffers, waarvan 9 jonger dan 10 jaar. Zoals blijkt uit figuur 1, waarin het verloop van het aantal verdrinkingsdoden sinds 1950 is weergegeven, daalde het aantal slachtoffers vooral sterk in de jaren 70 van de vorige eeuw. Begin jaren 70 was het aantal slachtoffers al gehalveerd ten opzichte van 1950 en daarna nam het aantal slachtoffers verder af tot uiteindelijk een zesde van het aantal in 1950.

Risico het hoogst bij mannen

Het aantal verdrinkingslachtoffers zegt misschien vooral iets over hoe ernstig we het probleem vinden. Ieder slachtoffer is er één teveel. Het aantal verdrinkingslachtoffers zegt echter niet per sé iets over het risico op verdrinking. Maar ook de kans om te overlijden door accidentele verdrinking is in de loop der jaren aanzienlijk afgenomen. Dit geldt zowel voor mannen als vrouwen en bovendien voor alle leeftijden. Uit figuren 2 en 3, waarin drie perioden worden vergeleken, blijkt dat het overlijdensrisico – uitgedrukt als aantal slachtoffers per 100 duizend personen – veel hoger is voor mannen dan voor vrouwen. Het risico op verdrinking is voor mannen gemiddeld ongeveer 4 keer zo hoog als voor vrouwen. Een verhouding die bovendien in de loop der jaren nauwelijks is veranderd. Begin jaren 50 overleden er gemiddeld 7,1 mannen per 100 duizend, begin jaren 80 waren dat er 1,7 (een daling van ruim 75 procent) en in de recentste periode 0,8 (een daling van nog eens ruim 50 procent). Voor vrouwen zijn deze cijfers dus een factor 4 lager: begin jaren 50 1,8, begin jaren 80 0,5 en in de recentste periode 0,2 verdrinkingslachtoffers per 100 duizend vrouwen. Deze verschillen tussen mannen en vrouwen doen zich in alle leeftijdsgroepen voor.

Een uitvoerig onderzoek in de Verenigde Staten in de jaren 90 onder de bevolking van 16-jaar en ouder werpt meer licht op de oorzaken achter deze verschillen. Mannen waren veel vaker en veel meer dagen actief op het water dan vrouwen; ze rapporteerden ook veel vaker betrokkenheid bij

activiteiten die meer risico met zich meebrachten (duiken, surfen, varen); hoewel veel meer mannen dan vrouwen aangaven dat zij konden zwemmen hadden meer vrouwen dan mannen zwemlessen gevolgd en hadden dat ook langduriger gedaan dan mannen. Vooral binnen de groep die geen lessen had gevolgd waren mannen eerder geneigd hun zwemvaardigheid als excellent te betitelen. Mannen rapporteerden vaker dan vrouwen dat ze bij het zwemmen meer risico's namen dan vrouwen, zoals zwemmen in open water, alleen zwemmen of in de nacht. Ook op het punt van alcoholgebruik tijdens de watersport waren mannen veel risicovoller dan vrouwen. Voor wat betreft jongere kinderen is gewezen op het feit dat jongens actiever zijn, zich impulsiever gedragen, en anders zijn gesocialiseerd. Ouders zijn minder geneigd onderzoekend gedrag van jongens te beperken. Ze mogen vaak verder van huis, krijgen meer kans om alleen te spelen en worden daarvoor minder aan direct toezicht onderworpen. Ook de eigen inschatting van risico's lijkt onder jongens bij te dragen aan hun hogere feitelijke risico op ongevallen als verdrinking.

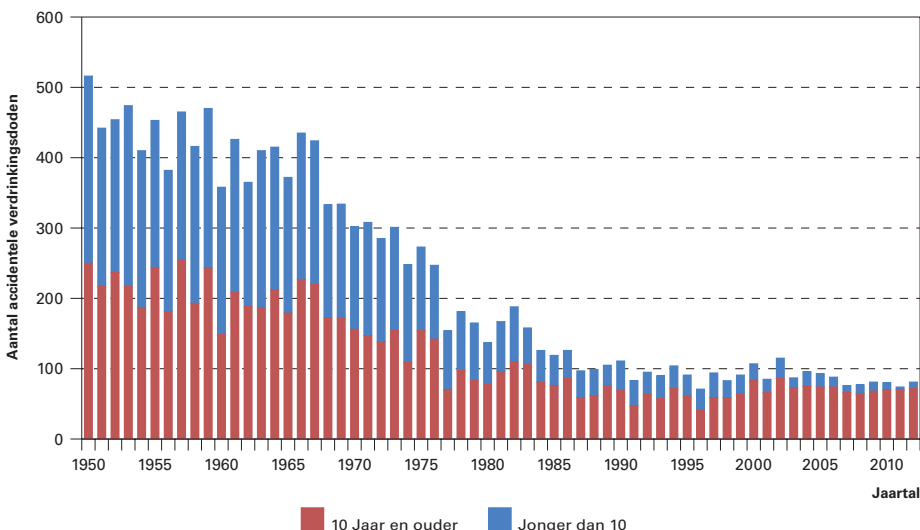
Vooral jonge kinderen blijven kwetsbaar

Begin jaren 50 was het risico op verdrinking niet alleen voor jonge kinderen maar voor alle leeftijden veel hoger dan in de perioden daarna. Het risico op verdrinking is door de tijd heen het hoogst voor kinderen en voor ouderen. Uit de figuren 2 en 3 wordt ook duidelijk dat in de loop der jaren de meeste verbetering optrad bij kinderen jonger dan 10 jaar. In de periode tussen de begin jaren 50 en begin jaren 80 zijn de risico's op alle leeftijden sterk gedaald. In de periode daarna, tussen de begin jaren 80 en nu, daalden vooral de risico's voor kinderen nog sterk. Voor kinderen zal hierbij zeker het op brede schaal ingevoerde schoolzwemmen in de jaren 60 en 70 een belangrijke rol hebben gespeeld. Waar aanvankelijk het risico op overlijden door verdrinking voor jonge kinderen nog het hoogst was van alle leeftijdsgroepen, is dat anno nu niet meer zo. Inmiddels zijn de alleroudsten de groep met het hoogste risico.

Kinderen vormden dus lange tijd de meest kwetsbare groep als gaat om verdrinkingsrisico. En ondanks dat het tegenwoordig om veel minder kinderen gaat dan begin jaren 50, betreft nog steeds één op de 25 overlijdens van kinderen een overlijden door verdrinking. Figuur 4 toont het verloop van het verdrinkingsrisico sinds 1950 voor jongens en meisjes in de leeftijdsgroep 1 tot 15 jaar. Voor alle leeftijdsgroepen geldt dat, ondanks het jaarlijks fluctuerende verloop, het risico op verdrinking in de loop van de tijd sterk is gedaald voor zowel jongens als meisjes. Vooral voor de jongste kinderen is de daling fors geweest. Toch blijft het risico op verdrinking het grootst voor de jongste groep. Uit eerder onderzoek in 2007 blijkt dat de meeste (twee van de drie) verdrinkingen plaatsvinden in of rondom het ouderlijk huis (in een vijver of zwembad in de tuin, in water bij huis, of in bad in huis).

Een ander onderzoek uit 2008 wijst uit dat er wel grote verschillen zijn tussen de autochtone en niet-westerse allochtone bevolking. Kinderen

Figuur 1. Het aantal accidentele verdrinkingsdoden in Nederland, 1950-2012

Bron: CBS.

van Marokkaanse, Turkse en Surinaamse herkomst waren in de sterfte door accidentele verdrinking oververtegenwoordigd. Het risico voor deze groepen daalde echter wel. Dat laatste gold niet voor andere niet-westerse kinderen (vaak kinderen van asielmigranten, met een relatief korte verblijfsduur in Nederland). Het risico van deze kinderen nam juist toe.

Daalt het verdrinkingsrisico verder?

Het verdrinkingsrisico is in Nederland sinds 1950 fors gedaald, vooral voor de meest kwetsbare groep, de jongste kinderen. Ook in vergelijking met andere Europese landen behoort Nederland tot de landen met het laagste risico op overlijden door verdrinking. Opmerkelijk blijft dat het risico voor mannen en jongens veel hoger is dan voor vrouwen en meisjes. Ook dit is echter in lijn met de cijfers uit andere Europese landen. Of de daling van het verdrinkingsrisico in de toekomst nog verder zal doorzetten is onzeker. Kinderen van ouders die niet zijn opgegroeid in een traditie om kinderen op zwembles te doen – vooral uit gezinnen met een lage sociaaleconomische status en niet-westerse allochtonen – kunnen minder goed zwemmen. Vele gemeenten in Nederland bezuinigen op zwembaden en op het schoolzwemmen. Het schoolzwemmen wordt of is vaak zelfs al helemaal afgeschaft. De zwemvaardigheid van kinderen uit deze kwetsbare groepen komt daardoor mogelijk onder druk te staan.

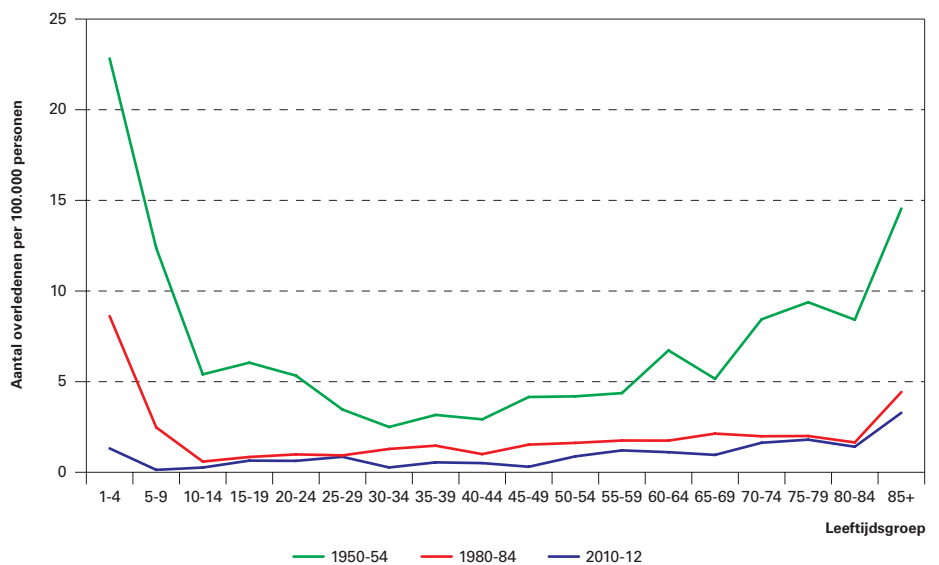
Peter Ekamper, NIDI, e-mail: ekamper@nidi.nl

Frans van Poppel, NIDI, e-mail: poppel@nidi.nl

LITERATUUR:

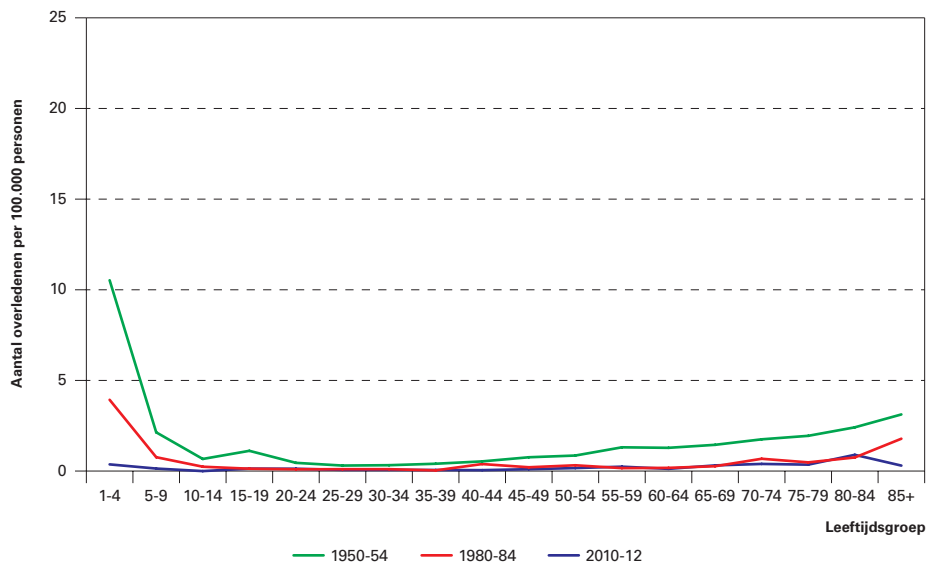
- Garssen, M.J., J. Hoogenboezem en J.J.L.M. Bierens (2008), Afname van het verdrinkingsrisico bij jonge kinderen, maar verhoogd risico bij kinderen van recent geïmmigreerde niet-westerse allochtonen. *Nederlands Tijdschrift voor Geneeskunde*, 152 (21), pp. 1216-1220.
- Hoogenboezem, J. en J. Garssen (2007), Steeds minder kinderen verdrinken. *CBS Webmagazine*, 19 februari 2007.
- Howland, J., R. Hingson, T.W. Mangione, N. Bell en S. Bak (1996), Why are most drowning victims men? Sex differences in aquatic skills and behaviors. *American Journal of Public Health*, 86 (1), pp. 93-96.
- Morrongiello, B.A. en H. Rennie (1998), Why do boys engage in more risk taking than girls? The role of attributions, beliefs, and risk appraisals. *Journal of Pediatric Psychology*, (1), pp. 33-43.
- Verweij, G.C.G. en J.J.L.M. Bierens (2002), Aan verdrinking gerelateerde sterfte sterk teruggelopen. *Maandstatistiek van de Bevolking*, 50 (12), pp. 9-12.
- Werff, H. van der en K. Breedveld (red.) (2013), *Zwemmen in Nederland; de zwemsport in al zijn facetten nader belicht*. Utrecht: Mulier Instituut.

Figuur 2. Het aantal accidentele verdrinkingsdoden per 100.000 inwoners van de betreffende leeftijdsgroep, mannen

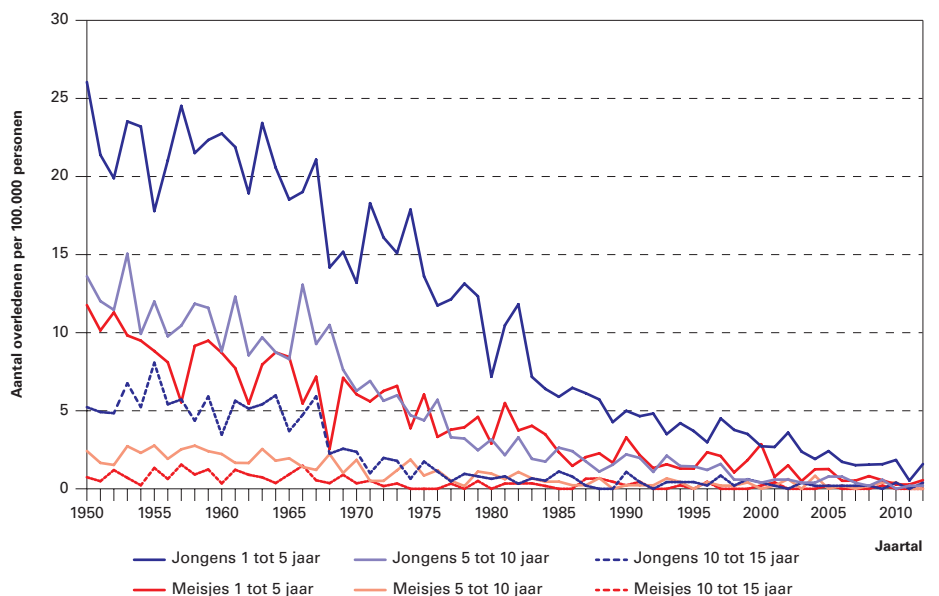
Bron: CBS.

Figuur 3. Het aantal accidentele verdrinkingsdoden per 100.000 inwoners van de betreffende leeftijdsgroep, vrouwen

Bron: CBS.

Figuur 4. Het aantal accidentele verdrinkingsdoden per 100.000 kinderen naar geslacht en leeftijdsgroep, 1950-2012

Bron: CBS.

Basisscholen Noord-Nederland onder druk

HANS ELSHOF & LEO VAN WISSEN

Vooraf in de landelijke gebieden staan de basisscholen onder druk. Leerlingenaantallen lopen terug en veel scholen dreigen té klein te worden om voort te bestaan. Fusies, opheffen? Er zijn weinig opties. Hoe ver kan een basisschoolleerling fietsen? De doorzettende bevolkingskrimp doet ook een duit in het zakje.

Foto: J. Lepeltak/j.lepeltak@learningfocus.nl

Noord-Nederland is het minst stedelijke landsdeel van Nederland. Twee derde van de bevolking van de provincies Friesland, Groningen en Drenthe woont volgens de definitie van het Centraal Bureau voor de Statistiek (CBS) in een weinig of niet stedelijk gebied. In Nederland als geheel ligt dit cijfer op ongeveer één derde. Dit landelijke karakter levert voordelen op, zoals de door velen gekoesterde rust en ruimte, maar heeft ook zijn keerzijde. Zo blijkt het al jaren lastig om het voorzieningenaanbod overeind te houden. De bakker en de slager zijn in vele dorpen al lang verdwenen, maar met de aanzwellende bevolkingskrimp op het platteland komt ook de levensvatbaarheid van diverse andere voorzieningen steeds meer onder druk te staan. Een van de belangrijkste en meest zichtbare voorzieningen in dorpen is de basisschool. Wat is het aanbod aan basisschoolvoorzieningen in Noord-Nederland, en hoe ontwikkelt zich dat in het licht van de toekomstige bevolkingskrimp in de komende tien jaar? Een veelbesproken maatregel om het aanbod aan scholen aan te passen aan de krim-

pende vraag is het sluiten van scholen. Tegelijkertijd is het behoud van bereikbare schoolvoorzieningen én de keuzevrijheid in het aanbod van groot belang. De Onderwijsraad heeft vorig jaar in het rapport *Grenzen aan kleine scholen* een ondergrens van 100 leerlingen genoemd, waarbij ouders ook in de toekomst nog binnen redelijke afstand moeten kunnen kiezen tussen een openbare en een bijzondere school. Inmiddels is bekend dat staatssecretaris Dekker dit advies niet overneemt, maar het is voor dit artikel een interessant uitgangspunt.

Meeste scholen landelijk gebied 'onder water'

In 2012 telde Noord-Nederland 1070 basisscholen, waarvan 79 procent in landelijk gebied stond. Van de in totaal ruim 150 duizend leerlingen op deze scholen ging 65 procent van de leerlingen naar een school in het landelijk gebied. Meer dan drie kwart van de scholen op het platteland huisvest dus maar twee derde van het aantal leerlingen. Basisscholen op het platteland zijn dan ook gemiddeld kleiner dan scholen in de stedelijke gebieden. Het toepassen van één norm voor de ondergrens voor basisscholen heeft daarom veel meer gevolgen op het platteland dan in de stad.

Op kaart 1 is de regionale spreiding van de basisscholen weergegeven in Noord-Nederland in 2012. Ondanks dat scholen met meer dan 100 leerlingen (de groene stippen op de kaart) overal voorkomen zijn deze toch vooral te vinden in de stedelijke gebieden. Scholen met minder dan 100 leerlingen (de blauwe stippen) zijn daarentegen vooral te vinden in de landelijke gebieden. Richtten we ons op deze laatste groep scholen in de gevarenzone, dan blijkt dat maar liefst 94 procent van alle basisscholen met minder dan 100 leerlingen te vinden is op het platteland. Bovendien is het merendeel (55%) van de basisscholen op het platteland in Noord-Nederland in 2012 al kleiner dan 100 leerlingen.

Bij een grens van 100 leerlingen zullen de klappen dus voornamelijk in het landelijk gebied vallen. Het betekent echter niet dat alle scholen onder de 100 leerlingen hier zullen verdwijnen. "De één z'n dood is de ander z'n brood". Leerlingen van gesloten scholen zullen zorgen voor groei van de overlevende scholen in de nabije omgeving, bijvoorbeeld door fusies en overnames.

Redelijke afstand

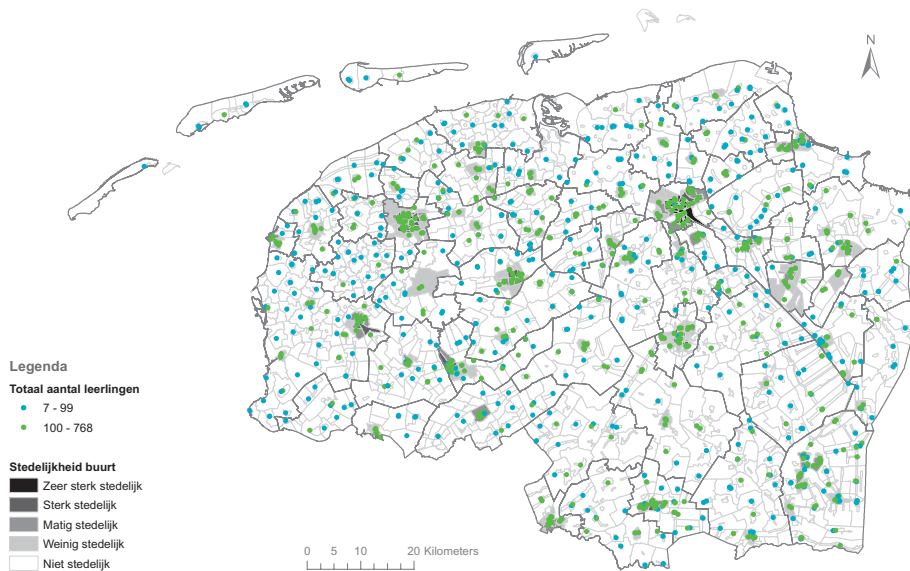
De aanwezigheid van een basisschool binnen redelijke afstand is een belangrijke aanbeveling van de Onderwijsraad en daarmee kan bij fusies rekening worden gehouden. In onze analyse gaan we ervan uit dat een school die 2 kilometer verderop ligt een geschikte fusiepartner zou zijn. Dat is voor een basisschoolleerling ongeveer 10 minuten fietsen. We hebben daarom voor iedere school met minder dan 100 leerlingen gekeken of er een andere school binnen deze afstand aanwezig is als men de fietsbare wegen gebruikt. Dit levert drie soorten scholen op: (1) scholen die geen fusiepartner nodig hebben omdat ze meer dan 100 leerlingen hebben; (2) scholen met een mogelijke fusiepartner binnen een straal van 2 kilometer; en (3) 'geïsoleerde' scholen zonder fusiepartner binnen 2 kilometer. De uitkomst hiervan is te zien op kaart 2.

In de groene gebieden op deze kaart staan scholen met meer dan 100 leerlingen en/of zijn de kleine scholen al verdwenen, waardoor de problemen in ieder geval niet groter zullen worden. De lichtoranje gekleurde gebieden bevatten scholen met minder dan 100 leerlingen die een mogelijke fusiepartner in de buurt hebben. In deze gebieden zou dus iets kunnen gebeuren, maar dat heeft geen grote gevolgen voor het totale verzorgingsgebied van basisscholen. De witte gebieden met roze uitloop vormen het grootste probleem. Hier bevinden zich scholen met minder dan 100 leerlingen zonder fusiepartner binnen 2 kilometer. Het sluiten van deze geïsoleerde basisscholen zal direct van invloed zijn op het aanbod van basisscholen binnen redelijke afstand.

De gebieden met deze geïsoleerde basisscholen zijn vooral te vinden in het westen van Friesland (Littenseradiel, Súdwest Fryslân), het noordoosten van Groningen (Loppersum) en het gebied tussen Assen, Emmen en Hoogeveen (Midden-Drenthe en Coevorden). Daarnaast zien we clusters in delen van de grensgebieden van de provincies (Kollumerland/Zuidhorn, Hoogezand-Sappemeer/Tynaarlo/Aa en Hunze, Weststellingwerf/Westerveld). In totaal vallen 157 scholen in deze geïsoleerde groep, ofwel 19 procent van het totale aantal scholen in het landelijk gebied. Bij het toepassen van de norm zou dit betekenen dat bijna 9.000 leerlingen extra iedere dag naar een school zullen moeten die op meer dan 2 kilometer afstand van hun huidige school ligt. Dit komt neer op 9 procent van het totale aantal leerlingen op het platteland in deze regio.

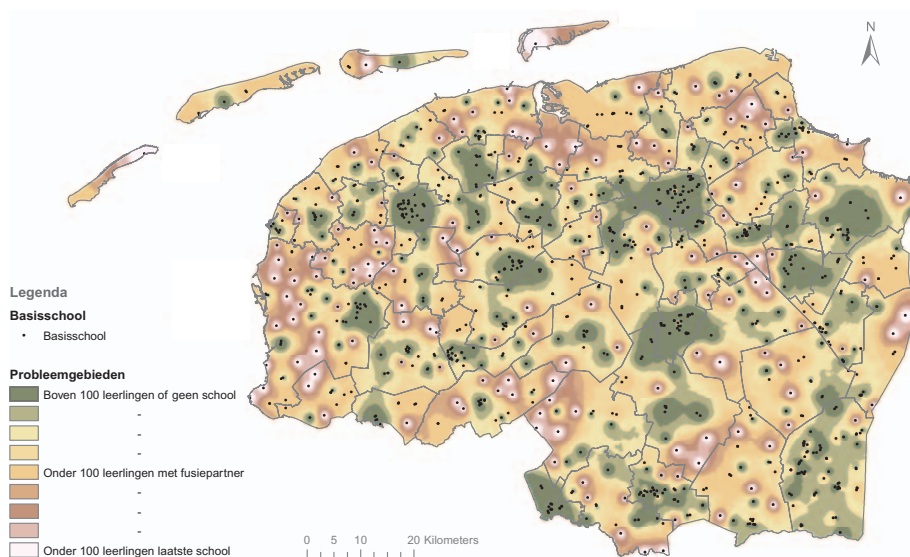
Deze resultaten hebben betrekking op de situatie in 2012. Het is natuurlijk van belang om ook rekening te houden met de bevolkingskrimp van de komende jaren. Voor basisscholen gaat het dan om het toekomstige aantal kinderen in de leeftijd van 4 tot en met 11 jaar (kaart 3). Hierbij valt op dat op plaatsen waar zich in de huidige situatie de grootste problemen met scholen zullen voordoen er nog een stevige krimp van het aantal leerlingen te verwachten valt. De eilanden Vlieland en Schiermonnikoog springen natuurlijk in het oog, maar ook in de eerder genoemde probleemgebieden is een daling van meer dan 20

Kaart 1. Leerlingenomvang per basisschool in Noord-Nederland, 2012

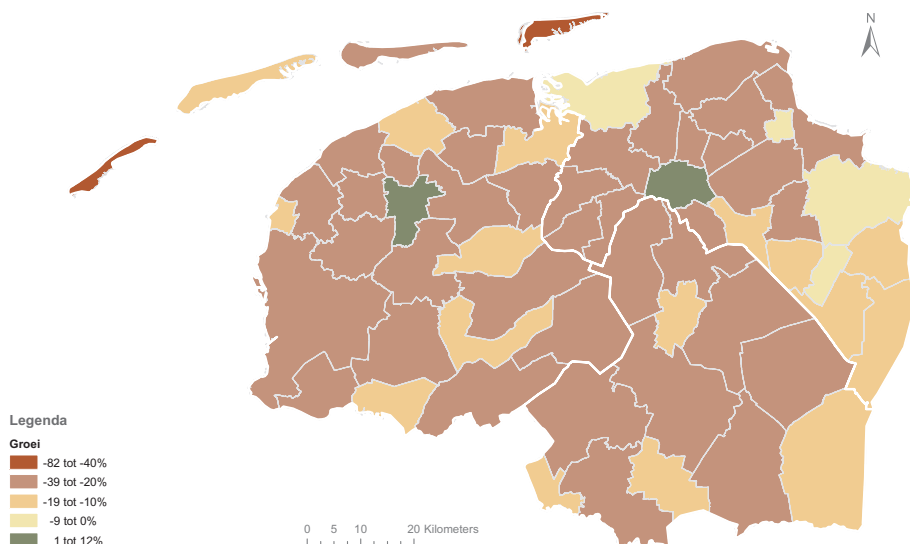
Bronnen: CBS, 2012; DUO, 2013.

Kaart 2. Probleemgebieden voor basisscholen (ongeacht denominatie) bij het hanteren van een grens van minimaal 100 leerlingen en extra reisafstand van maximaal 2 kilometer, Noord-Nederland, 2012

Bronnen: CBS, 2012; DUO, 2013.

Kaart 3. Prognose van de groei/krimp van de bevolking in de leeftijdsgroep 4-11 jaar, Noord-Nederland, 2012-2022

Bronnen: PBL/CBS regionale demografische prognose 2013-2040.

procent in de komende tien jaar de regel. Aan de andere kant zien we dat in de gemeenten waar de leerlingenaantallen minder sterk zullen dalen, de zaken redelijk op orde zijn. Dit zijn natuurlijk de stedelijke gebieden, maar opvallend genoeg ook gemeenten die in erkende krimpgebieden als Noord- en Oost-Groningen liggen (Loppersum, Appingedam en Oldambt). In deze laatstgenoemde gebieden lijkt de transformatieslag al grotendeels gemaakt en heeft het scholenaanbod zich al op een lager niveau gestabiliseerd.

Vrije onderwijskeuze

Een belangrijk kenmerk van het Nederlandse onderwijsstelsel is de vrijheid van onderwijs. Ouders moeten in staat zijn te kiezen voor een school die past bij hun levensovertuiging. Vanzelfsprekend daalt hierdoor het aantal mogelijke fusiepartners voor scholen met minder dan 100 leerlingen. Als we er in ons model van uit gaan dat openbare

scholen alleen met openbare scholen zouden fuseren, en bijzondere alleen met bijzondere, dan zal bij een afstand van 2 kilometer maar liefst 45 procent van het aantal scholen en 23 procent van het aantal leerlingen in het landelijk gebied 'geïsoleerd' raken. Hierbij is dan nog steeds geen onderscheid gemaakt tussen protestants-christelijk, gereformeerd, katholiek of een andere gezindte, wat de zaken nog verder kan compliceren.

De vrijheid van onderwijs kent dus zijn prijs. De pijn kan echter verlicht worden door een grotere afstand te accepteren. Hoe groter de 'acceptabele' afstand waarop mogelijke fusiepartners gevonden kunnen worden, des te minder scholen er namelijk geïsoleerd zullen raken. Het betekent wel dat kinderen iedere dag verder zullen moeten reizen, namelijk maximaal 4 kilometer. Bij een 'acceptabele' afstand van 4 kilometer en rekening houdend met het onderscheid openbaar versus bijzonder basisonderwijs komen we op hetzelfde percentage geïsoleerde scholen (19%) en leerlingen (9%) uit als in de situatie waarbij geen rekening gehouden wordt met denominatie. Welke gevolgen dit heeft voor het aanbod van openbare en bijzondere basisscholen is te zien op kaarten 4 en 5.

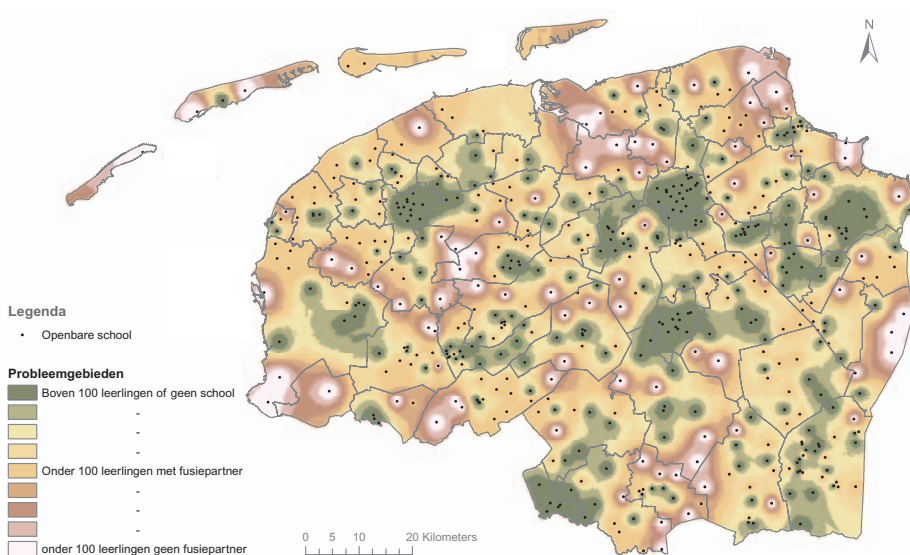
In 2012 waren er in het landelijke gebied van Noord-Nederland meer openbare dan bijzondere scholen. Of dit zo blijft is de vraag. Van alle openbare scholen in het landelijk gebied had namelijk 59 procent minder dan 100 leerlingen, terwijl bij een grens van 4 kilometer ook nog eens 32 procent van deze te kleine openbare basisscholen geïsoleerd zou raken. Op kaart 4 valt te zien dat de grootste witte vlekken voorkomen in de noordelijke delen van de provincie Groningen en het midden van Friesland. Ook zien we problemen in Midden-Drenthe, Oost-Groningen en de eilanden Vlieland en Terschelling.

Van alle bijzondere scholen in het landelijk gebied had 50 procent minder dan 100 leerlingen. Dit is lager dan bij openbare scholen. Ook is het aandeel bijzondere scholen met minder dan 100 leerlingen zonder geschikte fusiepartner binnen 4 kilometer met 29 procent lager dan bij openbare scholen. Toch zijn er voldoende witte vlekken te vinden op kaart 5 met bijzondere scholen. In vergelijking met de kaart van openbare scholen valt te zien dat deze probleemgebieden wat meer naar het zuiden verschuiven. Een andere belangrijke observatie is echter dat de probleemgebieden van de bijzondere scholen voor een groot deel overlappen met die van de openbare scholen.

Vooral slag te maken in niet-erkende krimpgebieden

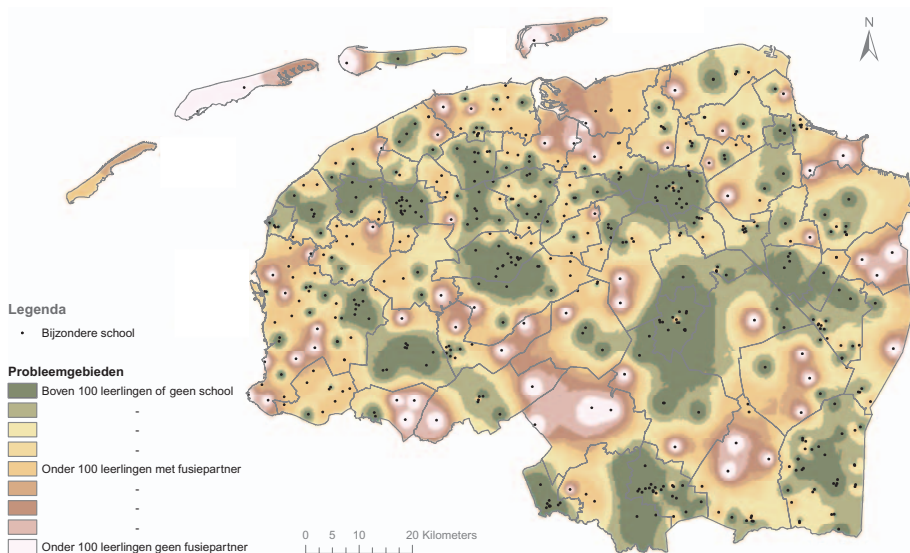
De voortdurende daling van het aantal leerlingen in het basisonderwijs vormt een grote uitdaging voor schoolbesturen en de gemeenten. In Noord-Nederland zien we over vrijwel de gehele linie een daling optreden. Het blijkt echter dat bij de gehanteerde ondergrens de situatie in Noord-Nederland op dit moment ook al behoorlijk zorgwekkend is, en dan uitsluitend in de landelijke gebieden. Meer dan de helft van de scholen heeft daar namelijk minder dan 100 leerlingen.

Kaart 4. Probleemgebieden openbare basisscholen Noord-Nederland bij een extra reisafstand van 4 kilometer

Bronnen: CBS, 2012; DUO, 2013.

Kaart 5. Probleemgebieden bijzondere basisscholen Noord-Nederland bij een extra reisafstand van 4 kilometer

Bronnen: CBS, 2012; DUO, 2013.

Foto: DoDEA/Flickr

Fusies tussen scholen die bij elkaar in de buurt liggen kunnen een uitkomst bieden, echter bij een maximale reisafstand van 2 kilometer komt toch nog 19 procent van de scholen en daarmee 9 procent van de leerlingen in de problemen. Maken we onderscheid tussen openbare en bijzondere scholen, dan worden de problemen bij een afstand van 2 kilometer nog ernstiger omdat er minder vergelijkbare scholen in de buurt zijn. Om te voorkomen dat nog meer kinderen in een geïsoleerde situatie terecht komen zou de afstand tot school daarom verdubbeld moeten worden naar 4 kilometer. Het is de vraag of dit redelijk is. De overlappende probleemgebieden van openbare en bijzondere scholen geven aanleiding om te denken dat er in sommige gebieden misschien gekozen moet worden tussen 'de redelijke afstand' en 'de vrije schoolkeuze'. Getuige het artikel 'Openbare en christelijke scholen vaker samen' (Leeuwarder Courant, 28 juni 2014) blijkt dat het opgeven van de vrije schoolkeuze geen onoverkomelijk probleem is.

Met een blik in de toekomst is het verontrustend dat juist in die gebieden waar vaak te kleine geïsoleerde basisscholen staan, de sterkste afname van het leerlingenaantal wordt verwacht. Deze gebieden zijn groter dan de door de minister in verband met bevolkingskrimp aangemerkte 'anticipeergebieden': te weten, het westen van Friesland, het midden van Drenthe en het grensgebied tussen deze twee provincies. Daar staat tegenover dat op plaatsen waar de toekomstige daling meevalt, de scholensituatie te overzien is. Dit betreft vaak gemeenten waar krimp al een aantal jaren op de agenda staat. De krimp is hier al eerder opgetreden, en de transformatieslag lijkt al (deels) gemaakt. Voor die opgave staan dus ook de scholen in de andere landelijke gebieden in het noorden, maar ook in de rest van Nederland.

Hans Elshof, NIDI, e-mail: elshof@nidi.nl

Leo van Wissen, NIDI, e-mail: wissen@nidi.nl

LITERATUUR:

- Elshof, H. (2014), Sterke daling leerlingen basisscholen in landelijk gebied. NIDI-Webartikel 2014-01, april 2014
- Haartsen T. en L.J.G. van Wissen (2012), Causes and consequences of regional population decline for primary schools. *Tijdschrift voor Economische en Sociale Geografie*, 103(4), pp. 487-496.
- Onderwijsraad (2013), Grenzen aan kleine scholen: Sterk en pluriform onderwijs in tijden van krimp. Den Haag: Deltahage.

LANGER LEVEN OF LIEVER NIET?

De ontwikkelingen in de levensverwachting in de afgelopen 150 jaar behoren tot de meest indrukwekkende prestaties van de mens. Betere hygiëne, betere voeding en medische technologie hebben er voor gezorgd dat we er elk decennium ongeveer 2,5 jaar in levensverwachting op vooruit zijn gegaan. Elke week krijgt u er dus een weekend bij! Als deze trends zich voortzetten in de toekomst wordt de helft van de nu pasgeborenen 100 jaar of ouder. Ondanks deze indrukwekkende ontwikkelingen is het gekke nu dat veel mensen dit helemaal geen goed nieuws vinden. Daarbij denken zij dan vooral aan het vooruitzicht van meer ziekte en afhankelijkheid. Maar stel dat we 100 jaar geleden aan een willekeurige vrouw de toename van de levensverwachting van de 20ste eeuw, van 55 naar 81 jaar hadden voorgespiegeld. Misschien had zij, met haar 19de-eeuwse mindset beleefd bedankt voor dit vooruitzicht. Wij weten nu beter. Die extra jaren zijn niet alleen grotendeels gezonde jaren gebleken, maar bovendien zijn we door de toegenomen welvaart ook in staat geweest een belangrijk deel van deze extra jaren als vrije tijd te besteden mét een pensioen. Dat moet als een onwaarschijnlijk sprookje hebben geklonken in een tijd dat men over het algemeen nog doorwerkte tot men er bij neerviel. Resultaten uit het verleden zijn geen garantie voor de toekomst, maar de mogelijkheid dat dit sprookje nog lang niet afgelopen is moeten we serieus nemen, en daar mogen we ons ook best op gepaste wijze over verheugen.

Leo van Wissen is demograaf en directeur van het NIDI

Er blijft behoefte aan gezinsplanning

Al jaren zijn we het er over eens. Elk echtpaar of individu heeft het fundamentele recht om zelf in vrijheid en verantwoordelijkheid te beslissen over het aantal kinderen dat zij wensen en de spreiding ervan. Ook heeft iedereen recht op de informatie, de opleiding, de mogelijkheden en de middelen om dit in praktijk te brengen. Dat werd allemaal nog eens bevestigd door (bijna) alle landen ter wereld tijdens de Internationale Bevolkingsconferentie van de Verenigde Naties in Cairo in 1994. Dit jaar is de 20ste verjaardag van deze afspraak. Reden voor een feestje?

Een blik op de wereldkaart maakt duidelijk dat vooral in de armste landen de zogenoemde ‘unmet need for family planning’ – de onvervulde behoefte aan gezinsplanning – erg hoog is. Die onvervulde behoefte is de kloof die er gaapt tussen kinderwens en het gebruik van voorbehoedmiddelen. De onvervulde behoefte wordt afgemeten aan het deel van de vrouwen in de vruchtbare leeftijd dat het krijgen van kinderen wil stoppen of uitstellen, maar desondanks geen enkele methode van anticonceptie gebruikt. Naar schatting gaat het wereldwijd in totaal om 200 miljoen vrouwen en leidt de onvervulde behoefte jaarlijks tot 75 miljoen niet-gewenste geboortes.

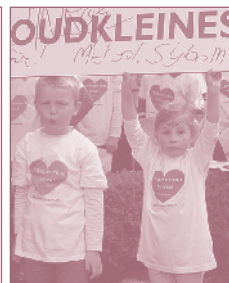
Wel de wens, maar niet de middelen om het gezin te plannen. In Afrika ten zuiden van de Sahara geldt dit voor niet minder dan een op de vier vrouwen in de vruchtbare leeftijd en met een relatie. Maar ook in een aantal landen in Latijns-Amerika, Azië en Oceanië is de onvervulde behoefte groot en ligt deze boven de 20 procent van de vrouwen, volgens de meest recente schattingen van de Verenigde Naties.

Een van de afspraken tijdens die Bevolkingsconferentie in 1994 was om deze kloof tussen behoefte aan en gebruik van gezinsplanning in 2005 te halveren. Dat bleek te ambitieus. Zelfs tien jaar later in 2015 zal dat in veruit de meeste landen niet lukken. Van de 194 landen en gebieden waar we gegevens voor hebben zullen slechts 13 landen deze (bescheiden) doelstelling halen. Daar zitten wel grote landen bij zoals Bangladesh, Egypte, Iran en Vietnam. Maar echt reden om de vlag uit te steken is er dus niet. Dat was in 2012 aanleiding voor de oprichting van het Family Planning 2020 Partnership. Dit netwerk van regeringen, niet-gouvernementele organisaties en particuliere bedrijven wil een extra 120 miljoen vrouwen toegang geven tot anticonceptie. Dat doel zou in 2020 moeten zijn gerealiseerd. Misschien moeten we even wachten met het uitsteken van de vlag.

Bron: www.familyplanning2020.org

Nico van Nimwegen, NIDI,
e-mail: nimwegen@nidi.nl

DEMOS verschijnt 10 x per jaar en wil de kennis en meningsvorming over bevolkingsvraagstukken bevorderen.

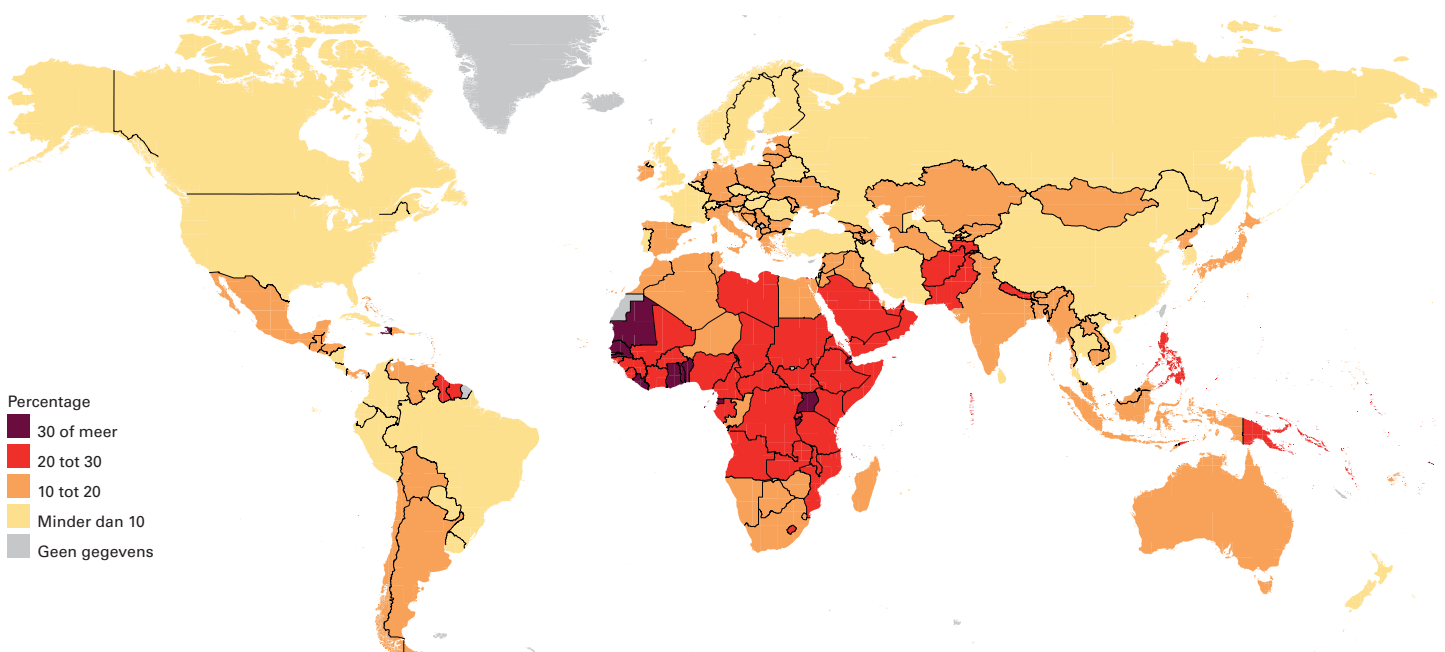
Gehele of gedeeltelijke overname van artikelen met bronvermelding wordt op prijs gesteld. Graag ontvangt de redactie een bewijsexemplaar.

Het NIDI is een instituut van de Koninklijke Nederlandse Akademie van Wetenschappen en is geaffilieerd met de Rijksuniversiteit Groningen. Het NIDI houdt zich bezig met onderzoek naar bevolkingsvraagstukken.

colofon

DEMOS	is een uitgave van het Nederlands Interdisciplinair Demografisch Instituut (NIDI).
Redactie	Nico van Nimwegen, hoofdredacteur Ingrid Esveldt, eindredacteur Harry van Dalen, redacteur Peter Ekamper, (web)redacteur
Adres	NIDI/DEMOS Postbus 11650 2502 AR 's-Gravenhage (070) 356 52 00
Telefoon	
E-mail	demos@nidi.nl
Internet	demos.nidi.nl / www.nidi.nl
Abonnementen	gratis
Basisontwerp	Harmine Louwé
Druk	www.nadorpdruk.nl

Het percentage vrouwen met een onvervulde behoefte aan gezinsplanning onder alle 15 tot 50 jarige vrouwen met een relatie, schattingen voor 2013

Kaart: Peter Ekamper / NIDI.

Bron: United Nations – Model-based estimates and projections of family planning indicators 2014.